

Το Λιοντάρι και το Ποντίκι

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Εκπαίδευση](#) / [Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Μια φορά κι έναν καιρό, μέσα στο δάσος ζούσε ένα λιοντάρι, περήφανο και δυνατό.

Κάθε φορά που έβγαινε από τη σπηλιά του και βρυχόταν, όλα τα ζώα του δάσους, σαν άκουγαν το δυνατό μουγκρητό του, φοβούνταν και έφευγαν μακριά. Το λιοντάρι ήταν ο βασιλιάς των ζώων του δάσους και μπροστά στη δύναμη του όλα τα ζώα, μικρά και μεγάλα, υποχωρούσαν. Η πονηρή αλεπού, ο γρήγορος λαγός, το

ελάφι με τα δυνατά του κέρατα, η αικίνητη λεοπάρδαλη, ο τεράστιος ελέφαντας, ο δυνατός ρινόκερος, ακόμα και η άγρια αρκούδα, όλα τα ζώα τρόμαζαν όταν άκουγαν το δυνατό βρυχηθμό του λιονταριού και αντίκριζαν τα πελώρια και κοφτερά δόντια του. Όποιο ζώο είχε τολμήσει να τα βάλει με το λιοντάρι, είχε φύγει νικημένο.

Μια μέρα, το λιοντάρι κοιμόταν ήσυχο στη σπηλιά του. Είχε φάει αποβραδής μια ολόκληρη κατσίκα και είχε βυθιστεί στον ύπνο για να χωνέψει. Εκεί που απολάμβανε τον ύπνο του, ένιωσε κάτι να γαργαλάει την ουρά του. Το λιοντάρι άνοιξε τα μάτια του αγριεμένο και με μια κίνηση, γράπωσε με τα νύχια του τον εισβολέα που είχε χαλάσει την ησυχία του. Και τι να δει; Ένα μικρό γκρι ποντικάκι! Το λιοντάρι δεν πίστευε στα μάτια του.

-

«Ποιος είσαι εσύ μικρέ και ανόητε ποντικέ που τολμάς να μπαίνεις στη σπηλιά μου και να με ξυπνάς; Εμένα, το παντοδύναμο λιοντάρι, τον βασιλιά των ζώων;» φώναξε το λιοντάρι, έτοιμο να κάνει μια μπουκιά το μικρό ποντικάκι.

- «Μη με φας βασιλιά μου», τον ικέτεψε τρομαγμένο το ποντικάκι. «Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω. Έψαχνα μόνο κάτι να φάω γιατί είμαι πεινασμένο. Μη μου κάνεις κακό, κι εγώ, κάποια μέρα, θα σου ανταποδώσω αυτή τη χάρη».

Το λιοντάρι γέλασε ειρωνικά. Τι θα μπορούσε να κάνει αυτό το μικρό και ασήμαντο ποντικάκι για το παντοδύναμο λιοντάρι, τον κυρίαρχο του δάσους... Το άφησε όμως να φύγει χωρίς να το πειράξει, λέγοντας του:

- «Θα σε αφήσω να φύγεις μικρό ποντικάκι, παρόλο που εσύ δεν θα μπορούσες ποτέ να κάνεις κάτι για μένα».

Μία μέρα, το λιοντάρι, εκεί που τριγυρνούσε πεινασμένο στο δάσος ψάχνοντας για τροφή, άκουσε ένα κατσίκι να βελάζει. Τρέχει βιαστικά προς το μέρος του και καθώς πηδάει για να το αρπάξει με τα κοφτερά του νύχια, πέφτει μέσα σε ένα λάκκο που ήταν σκεπασμένος με φύλλα. Πίσω από τα δέντρα ξεπρόβαλλαν κυνηγοί, που είχαν σκάψει το λάκκο για να το παγιδέψουν, έπιασαν το λιοντάρι και το έδεσαν με χοντρά σχοιινιά για να μην μπορεί να κουνηθεί.

Οι κυνηγοί έφυγαν για να πάνε στο χωριό να φέρουν βοήθεια για να κουβαλήσουν το λιοντάρι, που ήταν πολύ μεγάλο και βαρύ. Το λιοντάρι έμεινε εκεί, μόνο και αβοήθητο, χωρίς να μπορεί να κουνήσει ούτε τα πόδια ούτε τον κορμό του, που ήταν δεμένα σφιχτά.

Μετά από λίγη ώρα, έτυχε να περνάει από εκεί το μικρό ποντίκι και άκουσε τα

βογκητά του λιονταριού. Πλησίασε κοντά του, είδε το λιοντάρι παγιδευμένο στα σχοινιά και τότε του είπε:

- «Κάποτε μου χάρισες τη ζωή μου. Τώρα θα σου ξεπληρώσω την καλοσύνη σου και θα σε ελευθερώσω».

- «Εσύ θα με ελευθερώσεις; Πώς είναι δυνατόν;» ρώτησε το λιοντάρι.

- «Τώρα θα δεις», του απάντησε ο μικρός ποντικός και βάλθηκε μονομιάς να ροκανίζει τα χοντρά σχοινιά με τα κοφτερά του δόντια.

Το ποντίκι ροκάνιζε ακούραστα, χωρίς να σταματά λεπτό, και μετά από μερικές ώρες σκληρής δουλειάς, κατάφερε να κόψει τα σχοινιά που έδεναν τα πόδια του λιονταριού και να το ελευθερώσει. Το λιοντάρι δεν πίστευε στα μάτια του!

- «Σε ευχαριστώ πολύ», του ψέλλισε συγκινημένο. Το ποντίκι του αποκρίθηκε με ταπεινότητα:

- «Σου είχα υποσχεθεί πως θα σου ανταποδώσω την καλοσύνη που μου έδειξες και κράτησα την υπόσχεσή μου. Τότε γέλασες μαζί μου, γιατί δεν πίστευες πως εγώ, ένα μικρό και ασήμαντο ποντίκι, θα μπορούσα ποτέ να βοηθήσω εσένα, τον βασιλιά των ζώων. Πρέπει να ξέρεις όμως, πως και οι πιο αδύναμοι μπορούν κάποτε να βοηθήσουν αυτούς που είναι δυνατότεροί τους. Και εγώ δεν ξέχασα ποτέ αυτό που έκανες για μένα».

Από τότε, οι δυο τους έγιναν αχώριστοι φίλοι.

Πηγή: paramithakia.gr